

disse bestemmelser ikke, når retten til alderspension erhverves ved det fyldte 60. år ifølge en medlemsstats almindelige lovbestemte ordning, for en arbejdstager, der ikke er fyldt 65 år, og som har tilbagelagt beskæftigelsesperioder i denne medlemsstat samt i en anden medlemsstat, hvor retten til pension først erhverves ved det fyldte 65. år, er til hinder for, at de perioder, der er tilbagelagt i sidstnævnte stat, alene tages i betragtning ved fastlæggelsen af satsen for den pension, der straks kan udbetales af institutionen i førstnævnte stat.

(¹) EFT nr. C 142 af 20. 5. 1993.

(²) EFT nr. L 230 af 22. 8. 1983, s. 6.

DOMSTOLENS DOM

af 12. juli 1994

i sag C-314/93, straffesag mod François Rouffeteau og Robert Badia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Reims) (¹)

(EØF-traktatens artikel 30 — Kommissionens direktiv 88/301/EØF — teleterminaler — forbud mod telefonapparater, der ikke er typegodkendt — reeksport)

(94/C 233/13)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige tekst vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-314/93, angående en anmodning, som Tribunal de grande instance de Reims (Frankrig) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod François Rouffeteau og Robert Badia, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 30 af direktiv 88/301/EØF af 16. maj 1988 om konkurrence på teleterminalmarkederne (²), har Domstolen, sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini og D. A. O. Edward samt dommerne R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg (refererende dommer) og J. L. Murray; generaladvokat: G. Tesauo; justitssekretær: R. Grass, den 12. juli 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Hverken traktatens artikel 30 eller direktiv 88/301/EØF er til hinder for en national ordning, hvorefter det under straf er de erhvervsdrivende forbudt at importere ikke-typegodkendt terminaludstyr, at opbevare det med henblik på salg, at sælge og distribuere det samt at reklamere for det, selv om det klart tilkendegives af importøren, indehaveren eller sælgeren, at udstyret udelukkende er bestemt til reeksport, såfremt der ikke består sikkerhed for, at det rent faktisk

reeksporteres og derfor ikke skal tilsluttes det offentlige net.

(¹) EFT nr. C 192 af 16. 7. 1993.

(²) EFT nr. L 131 af 27. 5. 1988, s. 73.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 13. juli 1994

i sag C-130/92, OTO SpA mod Ministero delle finanze (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione) (¹)

(National afgift på audiovisuelle og fotooptiske produkter — intern afgift — mulig uforenelighed med fællesskabsretten)

(94/C 233/14)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige tekst vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-130/92, angående en anmodning, som Corte suprema di cassazione i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag OTO SpA mod Ministero delle finanze at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 12, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray (refererende dommer); generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: J.-G. Giraud, den 13. juli 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) En afgift som den nationale forbrugsafgift, der er indført i italiensk ret ved artikel 13 i lovdekret nr. 953 af 30. december 1982, nu artikel 4 i lov nr. 53 af 28. februar 1983, udgør ikke en afgift med tilsvarende virkning som indførselstold som omhandlet i EØF-traktatens artikel 12.
- 2) En afgift omfattes ikke af traktatens artikel 95, i det omfang den opkræves for varer, der indføres direkte fra tredjelande.
- 3) En afgift er ikke i det omfang, den finder anvendelse på varer, der er direkte indført fra tredjelande, i strid med traktatens bestemmelser om iværksættelse af den fælles handelspolitik og navnlig artikel 113, idet der dog herved må tages hensyn til eventuelle konventioner mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og de tredjelande, som de pågældende varer hidrører fra.

(¹) EFT nr. C 142 af 4. 6. 1992.